

16 tot 23 februari 2011 Gran Canaria.

De eerste weken van het jaar waren heftig.

Op 1 januari het ongeluk met de fiets van Mart en mij. De gevolgen vielen mee. Maar het gekneusd borstbeen en de afgebroken tanden bij mij hadden best impact. En dan ook nog het beeld dat ik regelmatig had van Mart toen ik over zijn hoofd reed was behoorlijk heftig.

Gelukkig bleven de gevolgen voor Mart beperkt tot een lichte hersenschudding en een hoofdwond. Beiden zijn snel genezen.

Half januari hebben we weer twee kinderen in huis genomen. Kinderen van 4 en 7 jaar. Erg leuk, maar ook intensief, zeker de week waarin Erin ook kwam. Onze 12 jarige pleegzoon komt eens per maand een weekje.

Mart had een erge drukke periode op school. Hij werkte daardoor veel vaker dan voorheen thuis, 's avonds en in de weekenden.

Dan mijn wonderbaarlijke veranderingen ten gevolge van de CCSVI behandeling. Vooral de vermoeidheid die er niet meer was, gaf mij ongekende power. Ook het feit dat het in mijn hoofd stabiel was. Ik was minder duizelig en het evenwicht was niet meer verstoord. Gevolg daarvan is dat ik makkelijker kan fietsen en lopen, achteruit kijken, links en rechts kijken, kortom veel mogelijkheden.

Door deze ontwikkelingen/ verwickelingen werd de behoefte aan rust en zon en aan elkaar intenser en besloot ik Mart voor te stellen om naar het reisbureau te gaan. In eerste instantie zag ik dat Mart bezwaren had, zijn gezicht sprak boekdelen. Hij sprak ze niet uit en bedacht later dat het eigenlijk wel een goed idee was.

Woensdag 9 februari zijn we naar het reisbureau geweest en hebben daar een reis uitgezocht naar Gran Canaria. We hadden vooraf bedacht dat dat in alle opzichten een goede bestemming leek. Vrijdags moesten we nog een keer naar het reisbureau om een ander appartement uit te zoeken. Dat deden we en toen was de reis beklonken. Na een druk weekend met de kinderen van Hanneke en Ronald een nachtje bij ons en het broertje van Erin die zondag bij ons was, wisten we zeker dat onze vakantie op een goed moment kwam.

De pleegkinderen zijn tot dinsdagavond 15 februari 19.00 uur gebleven en toen kon bij ons de knop om.

Dag 1 woensdag 16 februari

We gingen woensdag 16 februari om 5.30 uur vliegen naar Gran Canaria. Hanneke had beloofd ons naar Schiphol te brengen. Ze dacht toen nog dat het om een ritje naar Schiphol om 8.30 ging. Toen bleek dat we om 3.00 uur daar al moesten zijn, wilde ze ons evengoed brengen. Op Schiphol ben ik helemaal tot de gate gelopen. We hebben eerst nog koffie gedronken en een broodje gegeten. We waren verbaasd dat er mensen waren die al/nog aan het bier zaten om 4.00 uur 's nachts.

We vertrokken mooi op tijd. Gewoonlijk krijg ik, in het vliegtuig, na 1 uur meestal erge pijn in mijn benen waarna ik hevig ga trillen en moet ik het vliegtuig uitgetild worden. Dat kan uren duren. Nu na twee uur zei ik tegen Mart: 'Ik voel niks, helemaal geen pijn!' En dat is zo gebleven. Geen pijn!

Toen we in Las Palmas uitstapten was ik helemaal niet moe en kon ik gewoon lopen.

We haalden onze huurauto op en vonden al snel de weg naar Arquinequin. Daar moesten we de afslag naar Soria, volgen. Volgens de beschrijving moesten we Soria en nog wat volgen en daardoor reden we de afslag met alleen Soria, op de bewegwijzering, voorbij. Daardoor reden we Aquineauin voorbij. Het was een mooie weg langs de berg aan de ene kant en de Atlantische Oceaan aan de andere kant, naar Puerto Rico. De toeristenfabrieken, in de kleine dorpjes, die tegen de berg geplakt waren, deden ons vrezen voor onze eigen huisvesting. Toen we besloten terug te gaan, hadden we een beeld van hoe we waarschijnlijk onze week zouden verblijven. Maar op het moment dat we de wegwijzer richting Soria gevonden hadden en volgden, bleken we landinwaarts onze weg te moeten vervolgen. Weg van het toerisme.

Al na 1 kilometer bleek dat er nog maar heel weinig bebouwing was. De weg liep tussen de lichtbegroeide lavabergen. Na 10 km bleek onze finca (boerderij) een luxe uitziend landgoed te zijn met een oprijlaan(zie foto). We werden door Juan(70 jaar) ontvangen. Het was 12.00uur en hij had ons nog niet verwacht. Met duizend excuses liet hij ons het appartement (casa) zien, waar de bedden nog van moesten worden opgemaakt (1 uur later). We waren zeer tevreden. Onze casa grensde aan het zwembad. We waren de enige gasten. Dat zou blijven tot zaterdagochtend, dan kwam er een ander Hollands stel. Juan vertelde dat hij niet meer dan 6 gasten wilde ontvangen. Voor de finca lag de sinaasappel-, mandarijnen-, papaja- en mangoplantage. Ons uitzicht was een berg. Kortom, een droomlocatie.

Juan was super trots op zijn Finca, hij had het 10 jaar geleden gekocht. Het was toen echt nog een boerderij met 25 koeien en 25 varkens. Voor die tijd is hij 40 jaar kok geweest en had hij 3 restaurants in Puerto Rico, goed voor 1000 man op een avond. Hij heeft ze verkocht en de Finca gekocht. Samen met 3 anderen heeft hij het in 4 jaar tijd verbouwd tot een luxe landhuis met zwembad en een eigen watervoorziening. Terecht dat hij trots is. En wij waren blij dat we er mochten verblijven.

Hij heeft Mart nog het een en ander laten zien en ik ben me gaan installeren en op een strandbed aan het zwembad gaan rusten. Niet lang daarna is Mart naar een buurtwinkeltje gewandeld, die zou volgens Juan 175 meter verderop zijn. Maar zijn Engels is niet meer helemaal wat het wezen moet bleek later. Na 2 km zag Mart eindelijk het winkeltje. Juan had een heel ernstig ongeluk gehad, sinds het ongeluk sprak hij alleen nog Engels volgens eigen zeggen (voorheen sprak hij 7 talen). Het Engels was doorspekt met Duitse woorden, ik kon hem dus goed verstaan.

De rest van de middag hebben we bij het zwembad gelegen en gelezen. We hadden geen zin meer om uit eten te gaan en hebben onze krentenbollen, chips, wijn en appels opgegeten. Oeff, dit was wat ons betreft zeer bijzonder. Om 20.00uur lagen we te bed.

Dag 2 donderdag

Mart heeft de hele nacht doorgeslapen dat was ook al een poosje niet meer gebeurd. Na een super ontbijt zijn we naar het stuwmeer gereden. We hadden een kilometer of 10 over slingerweggetjes en haarspeldbochten gemanoeuvereerd.

Het stuwmeer is men de laatste 10 jaar aan het vullen. Je ziet de palmbomen in het water staan, erg bijzonder. Toen we daar aankwamen, zijn we tot het eind van de verharde weg gereden. We hebben de auto neergezet en probeerden over stenen heen bij een watervalletje te komen. Mart lukte dat wel, maar ik voelde me wat te onzeker. Het waren stenen van 1 meter hoog en de stappen die ik moest maken met mijn krukken waren soms wel 50 cm. Het viel me wel tegen dat ik dit nu niet

durfde. Grrrr! Toen zijn we een onverharde weg opgelopen, ongeveer 2 km en hebben daar heerlijk in het zonnetje op een steen koffie gedronken en gelezen.

We zijn een andere weg teruggeden. Veel meer bergopwaarts en nog veel steilere haarspeldbochten. Wel genieten van de prachtige vergezichten. Moe maar voldaan konden we aanschuiven aan de overheerlijke paella van Juan. Super lekker!

Weer lagen we die dag erg vroeg op bed.

Dag 3 vrijdag.

Deze dag hebben we vooral in en om het huis gezworven. Ik ben nog even in het zwembad geweest. Het was verbazingwekkend dat ik niet verstijfde van de kou. Het water was ongeveer 19 graden.

Eerder was het niet mogelijk om in koud water te zwemmen, want dan kon ik niet meer lopen als ik eruit kwam. Misschien kan ik deze zomer wel weer de zee in.

's Middags zijn we naar Puerto Rico gegaan en hebben daar gegeten. We hebben ons weer verbaasd over de toeristenfabriek daar.

Dag 4 zaterdag.

We hadden ons voorgenomen om dwars het eiland over te steken.

Onderweg hebben we nog een openluchtmuseum bezocht, daar heb ik al een stuk gelopen. Dat was erg interessant. Daarna hebben we nog een dorpje bezocht en een stuk gelopen door de steile steegjes.

Uiteindelijk bleek dat we niet genoeg tijd over hadden om het hele eiland door te steken. En besloten we op het midden van het eiland terug te gaan via een andere weg.

Weer hebben ontzettend genoten van deze prachtige tocht. Onderweg hebben we een stokbroodje met kaas gekocht en hebben we heerlijk op het terras paella, stokbrood en wijn gegeten en gedronken. We voelden ons echt verwend.

Om 00.00 uur kwamen de nieuwe gasten.

Dag 5. zondag.

Weer een hangdag gehad. Tegen de avond zijn we naar Aquinequin gegaan en hebben langs de haven gelopen en bij een restaurant met uitzicht op de Atlantische Oceaan hebben we onder het genot van tapas de zon onder zien gaan.

Dag 6 maandag.

De westkant van het eiland moet weer een heel ander beeld geven. Dus we besloten weer een dagje met de auto de westkant te bekijken.

De Oceaan is aan die kant woester en we hebben de auto even buiten een klein dorpje neergezet en zijn daar een pier opgelopen. Daar hebben we koffie gedronken. De krabben liepen daar over de stenen.

Toen we een eind verder gereden hadden wilden we stoppen om in een klif te kijken. Er stond op een grote parkeerplaats, waar geen enkele auto stond. Een man wees dat we de auto niet over dwars mochten zetten. Mart zwaaide vriendelijk en zei: 'Weet je wat en de groeten!' en reed vervolgens weg, de man verbaasd achterlatend. Ik stikte van het lachen.

Midden op het eiland was het al 14.00uur en we kregen in de gaten dat we het niet zouden redden om het hele eiland over te gaan en besloten door te steken naar Las Palmas. Minder spectaculair, maar ook mooi. Wat we even vergeten waren was dat we ongeveer 16.30uur voorbij Las Palmas

waren en dat het ook hier spitsuur was. Het voordeel van de file was dat we alle tijd hadden om alles goed in ons op te nemen.

Ook zijn we nog even gestopt om aan de noordkust naar de hoge golven te kijken. Wat een geweld en wat word ik daar filosofisch van.

Ongeveer 30 km voor we thuis waren zijn we nog gestopt in een klein plaatsje. Daar wat boodschappen gedaan in een gewoon, niet toeristische omgeving. Erg leuk.

Toen we thuiskwamen had Juan weer gekookt. Eerst zijn we nog even buiten gaan zitten met een wijntje en onze Nederlandse gasten schoven aan. We hadden tevoren aangegeven dat we het fijn zouden vinden als Juan voor ons zou koken. Hij vroeg dan wat we wilden eten. Ik had aangegeven iets typisch Spaans/Canarisch. Hij had volgens zijn zeggen een Andalusische bonensoep gemaakt. Erg lekker en het vulde voldoende, met eigengemaakt ijs na. Zeer voldaan gingen we naar ons appartementje.

Dag 7 dinsdag.

's Middags zijn we naar Aquinequin gegaan en hebben daar de auto neergezet. We hebben daar de boot genomen naar Puerto Mogan een oud vissersdorpje met nieuwe invloeden. Volendam op zijn Canarisch. Ik denk dat ik daar wel een km of 2,3 gelopen heb. Toen zijn we met de bus teruggereden. In Aquinequin hebben we weer een restaurantje opgezocht bij de vissershaven en daar een vers visje gegeten. Erg gezellig.

Dag 8 woensdag.

Heerlijk we hebben de hele dag de tijd om richting het vliegveld te rijden. Om 16.30 vertrekt het vliegtuig. Heel relaxed konden we pakken, nog even bij het zwembad hangen en daarna vertrekken. Op de terugweg hebben we nog souvenirs gekocht en zakten we uitgerust en relaxed af naar het vliegveld. Daar hebben we de auto volgetankt, 35 euro en daar hebben we de hele week voor gereden en teruggebracht. Alles is helemaal goed verlopen.

Op Schiphol landen we op de Polderbaan en moesten nog 10 min.!! terug taxiën. Uiteindelijk moest ik op Schiphol nog een half uur lopen naar de transportband. Ik had voorheen altijd hulp gevraagd, zij brachten mij/ons dan met een karretje naar de bagage. Dit keer was ik het zelfs vergeten! Ondanks de reis lukte het me nog zo'n eind te lopen.

Ronald heeft ons opgehaald en thuis heb ik zelfs nog een was in de machine gestopt voor ik 23.00uur op bed lag. Voor anderen zal dit misschien gewoon zijn, maar voor mij was dit heel bijzonder.